

1961 2den Bøh. af Finantsloof. f. Finantsaaret fra 1ste April 1872 til 31te Marts 1873. 1962

den ærede Minister vilde give Oplysning derom; thi der kan dog maasse være noget mindre Billigt i Reglerne, skjøndt jeg ikke antager, at den ærede Minister har været ubillig imod de Vedkommende, da han altid pleier at være billig og imødekommende imod Alt, hvad der hører til Kunst og Videnskab, og Alt, hvad der kan udvilde Kunsten. Her maa dog være noget Forunderligt tilstede, da kun en eneste af dem, som allerede havde meldt sig, er bleven staaende ved sin Begjæring, men der findes ikke Noget oplyst derom i Betænkningen, og jeg har heller ikke hørt den ærede Ordfører udtale Noget derom. Da det er en mere almindelig Foranstaltning, der her har baaret saa liben Frugt, forekommer det mig søffeligt, om man kunde faae at vide, hvad den virkelige Grund dertil har været, men jeg skal iøvrigt henstille til den høitærede Minister, om han skulde finde sig foranlediget til at udtale sig derom. Mine Oplysninger i denne Henseende har jeg af den af Ministeriet meddelte Overtigt over Theatrets økonomiske Stilling ved Udgangen af forrige Theaterraar. Det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, gaar ud paa, at den Bevilling af 50,000 Rd., som er foreslaaet til Theatret, skulde nedsættes med 20,000 Rd. Det ærede Udvalg har allerede i sin Betænkning antydet, at der ikke kan være nogen juridisk Forpligtelse for Rigsdagen til at blive staaende ved dette Tilskud i den fulde Udstrækning, som var paa-tænkt ved Loven af 18de Juni 1870, og paa den almindelige Side af Sagen skal jeg altsaa ikke indlade mig videre for Diebliffet, der vil først være Anledning dertil, hvis ikke Udvalget selv vil forsvare sit Standpunkt, og iøvrigt vil jeg se, om Noget vil modbevise det Rette i denne Paastand. Jeg slutter mig ganske til den Udvikling, som er givet af Udvalget i dens Betænkning i Slutningen af Nr. 44; ja, jeg ser nu, at det dog ikke er hele Udvalget, men blot et Mindretal, der udtaler denne Sætning. Jeg ser ikke, af hvilken Grund man skulde vedblive i de 5 Aar

at give 50,000 Rd. hvert Aar, naar det Diemed, man tilsigtede ved at bevilge de 50,000 Rd., alligevel kan opnaas. Naar man lader det hele Beløb tilflyde Theatret, er den eneste Følge deraf den, at Theatret oplægger en større Separatfond, men jeg finder ikke, at der er nogen særlig Anledning dertil, navnlig da jaavel jeg som flere andre af Tingets Medlemmer og endel af Udvalgets Medlemmer tro, at man kan stille andre Krav til Sore Akademi, som kunde give direkte Vættelser til Statskassen i indværende Aar. Det fremgaar af Betænkningen, som i denne Henseende sandsynligvis har støttet sig til den Overtigt over Theatrets økonomiske Stilling, der er meddelt af Ministeriet, at der i Theaterraarene 1869—70 og 70—71 har været i det ene Aar lidt under og i det andet lidt over 20,000 Rd.s Overtid, og Theatret har altsaa allerede opsparet henved 40,000 Rd. i disse 2 Theaterraar. Saa ofte Theatret har været i nogen Forlegenhed for Midler, har man aldrig taget i Betænkning at henvende sig til Rigsdagen for at faae det nødvendige Tilskud, og jeg er overtydet om, at det Samme vil ske i Fremtiden; dersom det mod al Formodning skulde vise sig, at der i følgende Aar, og navnlig i det følgende Finantsaar, paa Grund af denne Inddragning af de 20,000 Rd. skulde opstaa nogen Forlegenhed for Theatret, er der vist ikke Noget, som vilde negte at give det et Tilskud, idet Theatret da havde, jeg vil ikke sige en Ret dertil, men en rimelig Fordring derpaa, og en saadan vilde vistnok ikke Noget modsætte sig at opfylde. Paa den anden Side er der ikke noget Rimeligt i, at man vedbliver at lægge Penge op ved Theatret, da der ikke er nogen Forpligtelse for det af det Omfang, at det ikke skulde kunne tilfredsstille den, naar det har 20,000 Rd. mindre i denne separate Fond, end det nu har. Det beholder nemlig en Enes Tusinde Rigsdaler tilbage til Ophjælpelse af saadanne Diemed i kommende Theaterraar, men jeg veed forresten ikke, hvilke de skulle være. Jeg skal